

regeringen med forslaget her totalt løber fra de af statsministeren afgivne løfter til lejerne om, at netop statsministeren var garanten for, at lejerne også under en borgerlig regering ingen grund havde til at føle sig utrygge. Regeringen ville ikke ændre på huslejereguleringen til ugunst for lejerne, var statsministerens svar her i Folketinget den 26. februar 2003.

Det samlede resultatet af L 73 og L 74 er for det første store huslejestigninger. Som om det ikke var nok, tillader regeringen sig at føje spot til skade ved samtidig at fjerne lejernes retskrav på boligstøtte efter byfornyelsesreformen på de første 155 kr. pr. m². Regeringen gør sig end ikke den sociale overvejelse at levne et håb for den del af befolkningen, der har en meget lav indkomst, ved at sikre en indkomstuafhængig boligstøtte. Dertil kommer, at regeringen oveni i kraft af L 77 og L 78 åbenbart har fundet, at det er nødvendigt at klemme lejerne yderligere ved også i disse to forslag at forringe boligstøtten.

Det kan konstateres, at regeringen klart har begået løftebrud over for landets lejere.

Afslutningsvis skal i øvrigt henvises til Socialdemokraternes betænkningsbidrag til L 73, hvori findes mere generelle bemærkninger til den foreslåede byfornyelsesreform.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget finder de massive forringelser af byfornyelsen helt uacceptable. Ikke alene har regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti, Kristendemokraterne og det Radikale Venstre nu for tredje år i træk beskåret byfornyelsen til et niveau, der nu er tæt på en fjerdedel af niveauet for få år siden. Det er i sig selv slemt nok set i lyset af de mere end 100.000 boliger, der fortsat mangler basale fornødheder som f.eks. bad, toilet, centralvarme eller ordentlig isolering.

Men med det foreliggende lovforslag forværres byfornyelsen voldsomt. Lejerne kan se frem til højere huslejer samt mindre og mere usikker hjælp til at betale forhøjelserne. Lejernes indflydelse på byfornyelsen elimineres. Dermed har regeringen med sine støttepartier sendt en massiv regning videre til lejerne, som samtidig mister muligheden for at sige fra. Det er dybt usympatisk – ikke mindst i en tid, hvor lejerne også i mange andre sammenhænge er jaget vildt.

Endelig betyder reformen, at kommunernes muligheder for at kræve forfaldne ejendomme byfornyset forsvinder. Dermed fjernes den sidste

rest af retssikkerhed for lejerne, der helt og aldeles er prisgivet udlejernes luner, mens lejerne selv betaler regningen. Forslaget betyder mindre byfornyelse, højere huslejer og nul lejerindflydelse. Socialistisk Folkeparti vil stemme imod forslaget.

Et andet mindretal i udvalget (EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at det er Enhedslistens opfattelse, at regeringen, Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti med dette lovforslag afskaffer »byfornyelsen«, som vi kender den.

Tidligere har byfornyelsen været baseret på en slags – socialdemokratisk – social kontrakt. Samfundet gik ind med støtte til de udlejere, der ikke kunne finde ud af at vedligeholde deres ejendomme. Til gengæld blev lejerne sikret mod for høje huslejestigninger og fik en vis indflydelse på de ting, der skulle ske med deres bolig.

Den tidligere SR-regering udhulede selv denne kontrakt. Nu river den borgerlige regering den helt i stykker.

I lovforslaget fjernes alle lejernes rettigheder, og samtidig får ejerne ret til at hæve huslejen, idet huslejeløftet for byfornyeede ejendomme bortfalder.

De massive husleje-forhøjelser, der kan ventes sammen med forbedringer af ejendommene, vil jage de nuværende lejere ud af lejlighederne. I forvejen har flere kommuner brugt byfornyelsen til at skifte beboerne ud. Med regeringens forslag er det stensikkert, at de mennesker, der bor i noget møg, ikke har en chance for at komme til at bo i de nye lejligheder.

Den forventelige store huslejestigning viser, at når statsministeren i Folketingets spørgetid den 26. februar 2003 ved besvarelsen af spørgsmål S 2117 udtaler, at han ikke vil lave ændringer til ugunst for lejerne, og de har derfor »ingen som helst grund til at føle sig utrygge ved regeringens overvejelser på huslejeområdet«, ja, så er det intet mindre end en sandhed med modifikationer – eller endnu et løftebrud.

Grundlæggende er det ejernes manglende vedligeholdelse, der er skyld i behovet for byfornyelse.

Fremover vil den blinde tro på, at markedet kan forbedre de mange tusinde dårlige boliger i f.eks. København, herske.